ବିଶ୍ୱନାଥ ପ୍ରସାଦ

ବନାମ

ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଅଗଷ୍ଟ 14,1964

(ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର,ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, ଜେ. ସି. ଶାହ, ରଘୁବର ଦୟାଲ ଏବଂ ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଖଣି ଏବଂ ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ (ବିନିମୟ ଏବଂ ବିକାଶ) ଅଧିନିୟମ, 1948 (1948 ର ଅଧିନିୟମ 53),ଧାରା 5-ଅଧିଗ୍ରହଣ-ବିଜ୍ଞପ୍ତି-ଦୁରାଶୟ-ଯଦି ବିଳମ୍ବ ପ୍ରମାଣ-ଖଣି ଖୋଲିବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ-ନିୟମ 39 'ଯଦି ବୈଧ ଏବଂ ଧାରା 17 ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ-'ଧାରା 5ରେ ଥିବା ଅନୁଦାନ ଯଦି ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତରକୁ ସୂଚିତ କରେ -ଧାରା 39ର ସାମ୍ବିଧାନିକ ବୈଧତା-ଯଥେଷ୍ଟ ଆଗ୍ରହ ନଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯଦି ଆପତ୍ତି କରାଯାଇପାରିବ-କୋଇଲା ଖଣି (ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା) ଅଧିନିୟମ, 1952 (1952 ର ଅଧିନିୟମ 12), ଧାରା 17-କୋଇଲା ଖଣି (ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା) ନିୟମାବଳୀ, 1954, ଧାରା 39-ଖଣିଜ ରିହାତି ନିୟମାବଳୀ, 1948, ନିୟମ 37, 48-ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14, 19 ।

କୋଇଲା ଥିବା କ୍ଷେତ୍ର (ଅଧିଗ୍ରହଣ ଏବଂ ବିକାଶ) ଅଧିନିୟମ (20/1957) ର ଧାରା 4 (1) ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଦ୍ୱାରା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଆବେଦନକାରୀ କୋଇଲା ଖଣିରେ କୋଇଲା ସନ୍ଧାନ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8 (20/1957) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ଅଧିଗ୍ରହଣ ଉପରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ଦାଖଲ କରିନଥିଲେ । ସରକାରଙ୍କ ସୂଚନାର ଉତ୍ତରରେ ତାହା ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଅଧିସୂଚିତ କରାଯାଇଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଛି, ଆବେଦନକାରୀ ଦୃଢୋକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଉପରୋକ୍ତ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆଇନରେ ଆବଦ୍ଧ ନୁହଁନ୍ତି । ତାଙ୍କ କହିବାନୁସାରେ, ସେ 1956 ମସିହାରେ ଏହି କୋଇଲା ଖଣି କିଣିଥିବା ପରେ ତୁରନ୍ତ କାମ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4 (4) (20/1957) ଅନୁଯାୟୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ଜମିର ସେହି ଅଂଶ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବା ନିଷେଧ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ କୌଣସି ଅଧିନିୟମ, ନିୟମ କିମ୍ବା ଆଦେଶର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ କୋଇଲା ଖନନ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରାଯାଉଛି । ତେବେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ଭରସା କରି ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆହୁରି କହିଛନ୍ତି ଯେ

ଆବେଦନକାରୀ ଖଣିରେ କାମ କରୁଥିଲେ ବୋଲି ଯଦି ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହା ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କରାଯାଇନଥିଲା । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ । ଏହା ବିରୋଧରେ ଆବେଦନକାରୀ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ, କୋଇଲା ଖଣି (ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା) ନିୟମ, 1954ର ଧାରା 39 ଅନୁଯାୟୀ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ କୋଇଲା ଖଣି ଖୋଲିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ, ତାହା କ୍ଷମତା ବାହାରେ ଥିଲା, କାରଣ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଆଇନର ଧାରା 17 (12/1952) ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରିପାରିନଥିଲେ ଏବଂ ଖଣି ଖୋଲିବା ବେଆଇନ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ଥିଲା, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ସମୟରେ କୋଇଲା ଖଣି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ହୋଇନଥିଲା ।ଆବେଦନକାରୀ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଧାରା 39 ବୈଧ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅଧିନିୟମ (20/1957) ର ଧାରା 4 (4) ରେ ଥିବା ନିଷେଧାଦେଶକୁ ଏଡ଼ାଇବାର ପରୋକ୍ଷ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅନୁମତିକୁ ନିନ୍ଦା କରାଯାଇଛି । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଆଇନ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି ଲିଜ୍ ହାସଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ କୋଇଲା ଖଣି (ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା) ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 39 ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 19ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରୁଛି ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ କରିବାର ଅଧିକାର ତାଙ୍କର ନଥିଲା । ଏହି ଆପତ୍ତିକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଖଣି ଏବଂ ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ (ବିନିୟମ ଏବଂ ବିକାଶ) ନିୟମାବଳୀ ଧାରା 37 ଏବଂ 48, ଖଣି ଏବଂ ଖଣିଜ (ବିନିୟମ ଏବଂ ବିକାଶ) ଆଇନ, 1948 ର କ୍ଷମତାତୀତ ଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା (i) କୌଣସି ଦୁରାଶୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କାରଣରୁ ବିଜ୍ଞପ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇନଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱର ସମାଧାନରେ ବିଳମ୍ବ ହେବା ସ୍ପଷ୍ଟ, କିନ୍ତୁ ବିଳମ୍ବ, ଏହା ସ୍ୱୟଂ ଦୁରାଶୟର ପ୍ରମାଣ ନୁହେଁ, ବିଶେଷକରି ଯେହେତୁ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଖଣିଗୁଡିକୁ ପୁନର୍ବାର ଖୋଲିବାକୁ ଅନୁମତି ନଦେବା ପାଇଁ ଏହାର ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ସମୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲା ।

(ii) ନିୟମ 39 ଅବୈଧ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 17 (12/1952)ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଧିକୃତ ହୋଇଥିଲା ।

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ନିୟମ 39ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି କୋଇଲାର ସଂରକ୍ଷଣକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା । ଯଦି କୌଣସି ଖଣିକୁ ଖୋଲାଯିବା ବା ପୁନର୍ବାର ଖୋଲାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ,

ତେବେ କୋଇଲା ବୋର୍ଡକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ ଏହା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କି ଓ ସେହି ସମୟରେ ଏହି ବିଶେଷ ପ୍ରକାରର କୋଇଲାର ଆବଶ୍ୟକତା ଦେଶ ପାଇଁ କେତେ ଅଛି ।

(iii) ଅଧିନିୟମ (53/1948) ର ଧାରା 5 ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ 'ଅନୁଦାନ' ଶବ୍ଦଟି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତରକୁ ବୁଝାଏ ଏବଂ ଖଣି ଲିଜ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । 1957ର ଅଧିନିୟମ 67ର ଧାରା 13 (1) ରେ ' ଅନୁଦାନ ' ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରି ସଂସଦ , ଧାରା 13 (2) (1)ରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ନିୟମାବଳୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛି ଯେ, କେଉଁ ପ୍ରକାରରେ ଏବଂ କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏକ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଅନୁମତି ପତ୍ର କିମ୍ବା ଏକ ଖଣି ଲିଜକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇପାରିବ । ଯଦି ଏହି ନିୟମାବଳୀ କ୍ଷମତାଭୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଏହାର ପରିଣାମ ହେଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ନିୟମାବଳୀର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି କୋଇଲା ଖଣି ହାସଲ କରିଛନ୍ତି । ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ଯଥେଷ୍ଟ ଅଧିକାର ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ କୋଇଲା ଖଣି (ସଂରକ୍ଷଣ ଓ ନିରାପତ୍ତା) ନିୟମାବଳୀ, 1954ର ନିୟମ 39ର ସାମ୍ବିଧାନିକ ବୈଧତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇ ପାରିବେ ।

ମାସନ୍, ହେରିଙ୍ଗ୍ ଏବଂ ବ୍ରୁକ୍ସ ବନାମ ହ୍ୟାରିସ୍ [1921] 1 K.B. 653 ପ୍ରଭେଦ କରାଗଲା ।

(iv) ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି କୌଣସି ଭେଦଭାବ କରାଯାଇନାହିଁ । ଗ୍ରେଡ III B କୋଇଲାର ଚାହିଦା ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପରେ ସହଜରେ ଭିନ୍ନ ହୋଇପାରେ ଏବଂ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ 1959 ଏବଂ 1963ରେ ବିଦ୍ୟମାନ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାର କରି ଅନ୍ୟ କୋଇଲା ଖଣିର ଲିଜ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଧିକାର ଥିଲା ।

ମୂଳ ଅଧିକାରିତା - ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 14/1964 ।

ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଆବେଦନ ।

ସହିତ

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 143/1964 ।

M.J.C ସଂଖ୍ୟା 1069/1962 ରେ ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମେ 23, 1963ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ସି. ବି. ଅଗ୍ରୱାଲା* ଏବଂ *କେ. କେ. ସିହ୍ନା* (W. P. ସଂଖ୍ୟା 14/1964 ରେ) ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ (C.A. ସଂଖ୍ୟା 143/1964 ରେ) ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ ଏସ୍. ଭି. ଗୁପ୍ତେ ଏବଂ ବି. ଆର୍. ଜି. କେ. ଆଚାର* (W. P. ସଂଖ୍ୟା 14/1964 ଏବଂ C. A. ସଂଖ୍ୟା 143/1964) ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସିକ୍ରିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୁଇଟି ମାମଲା ସମାଧାନ ପାଇଁ ରହିଛି । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ, ଯାହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ବିଶ୍ୱନାଥ ପ୍ରସାଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯିବା ପରେ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା । ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ଆବେଦନ । ଧାରା 32 ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆବେଦନରେ କିଛି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଯାଇଛି ଯାହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଲୋଚନା ହୋଇନାହିଁ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିବା କିଛି ଦସ୍ତାବିଜ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରଥମେ ଆବେଦନର ସମାଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ମନେହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥଳେ ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିଷୟ ଉପରେ ଥିବା ନିଷ୍କର୍ସ ଓ କାରଣ ଦର୍ଶାଇବୁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ସି. ବି. ଅଗ୍ରୱାଲାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ, ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ଦର୍ଶାଯାଉ, କାରଣ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ, ସେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଖଣି ହାସଲ କରିବାରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ *ଦୁରାଶୟପୂର୍ଣ୍ଣ* ଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ନଭେମ୍ବର 29,1956 ରେ ହୋଇଥିବା ଏକ ବିକ୍ରୟ ଦସ୍ତାବିଜ ଦ୍ୱାରା ବେଙ୍ଗଲ କୋଇଲା କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ, କଲିକତାଙ୍କ ଠାରୁ 20,000 ଟଙ୍କାରେ ଧୋବିଡିହ କୋଇଲା ଖଣି କିଣିଥିଲେ । ସେ 1949 ମସିହାର ଖଣିଜ ରିହାତି ନିୟମାବଳୀର ଧାରା 6 ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମୋଦନ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ତୁରନ୍ତ କୋଇଲା ଖଣିର କାମ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବିତର୍କିତ ହୋଇଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଏହା ଅନ୍ୟତମ, ଯାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା । ଏହି ବିଷୟଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାରଣ

କୋଇଲା ଥିବା କ୍ଷେତ୍ର (ଅଧିଗ୍ରହଣ ଏବଂ ବିକାଶ) ଅଧିନିୟମ (20/1957)ର ଧାରା 4ର ଉପଧାରା (4) ଅନୁଯାୟୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ସେହି ଜମିର ଅଂଶ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ କୋଇଲା ଖନନ କାର୍ଯ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଚଳିତ କୌଣସି ଅଧିନିୟମ, ନିୟମ କିମ୍ବା ଆଦେଶର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପାଦନ କରାଯାଉଛି । "କିନ୍ତୁ ଏହି ପ୍ରବଧାନକୁ ଆଧାର କରି ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯଦିଓ ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଏ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଖଣିରେ କାମ କରୁଥିଲେ, ତେବେ ଏହା ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇନଥିଲା । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀ ବିରୋଧରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ।

ତାଙ୍କ ଅନୁସାରେ କୋଇଲା ଖଣିକୁ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଖଣିରେ ତତ୍ପରତା ସହ କାମ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ।ସେ ଜଣେ ଖଣି ପରିଚାଳକଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ, ଯିଏକି ଖଣିର ମୁଖ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ ଥିଲେ ଏବଂ ବିଦ୍ୟୁତ ସଂଯୋଗ ପାଇବା ପାଇଁ ଗିରିଡିହରେ ଥିବା ସହାୟକ ବିଦ୍ୟୁତ ଯନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନିକଟରେ 2000 ଟଙ୍କା ଜମା କରିଥିଲେ । ସେ ପଥର ସ୍ତରର ଖୋଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଖଣିରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଇ ଓଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ସେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏପରିକି ସେ କୋଇଲା ଉପରେ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଏବଂ ଉତ୍ପାଦ ଶୁଳ୍କ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଡିସେମ୍ବର 31,1958 ରେ ଶେଷ ହୋଇଥିବା ବର୍ଷ ପାଇଁ ବାର୍ଷିକ ରିଟର୍ଣ୍ଣରେ 4200 ଟନ୍ ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ କୋଇଲା ଖଣିର ଖର୍ଚ୍ଚ ଏବଂ କୋକ୍ ତିଆରି ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ କୋଇଲା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ସେ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ, 1957 ମସିହାରେ ସେ 1, 103 ଦିନର ଶ୍ରମ ପାଇଁ ମୋଟ 41,000 ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲେ । ଏ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଆମକୁ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ ପକ୍ଷରୁ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ବିଷୟରେ ଅବଗତ କରାଗଲା ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ କୋଇଲା ଖଣି (ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା) ନିୟମାବଳୀ, 1954ର ଧାରା 39(1) ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି ଖଣି ଖନନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ବ୍ୟତୀତ, 1948 ମସିହାରେ କୋଇଲା ଖଣି ବନ୍ଦ ହେବା ପୂର୍ବରୁ କୋଇଲା କମିଶନରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପୁରୁଣା ଗ୍ରେଡ୍ ଆଧାରରେ କୋଇଲା ପଠାଯାଉଥିଲା, ଯାହା ଉପରୋକ୍ତ ନିୟମର ଧାରା 39(4) ର ଉଲ୍ଲଂଘନ ଥିଲା । ତେବେ ଉକ୍ତ ଗ୍ରେଡକୁ ଫେବୃଆରୀ 1958ରେ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହିସବୁ ତଥ୍ୟରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ କୋଇଲା ଉତ୍ତୋଳନ କରିବାର ଏକ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହି ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ କୋଇଲା ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ର (ଅଧିଗ୍ରହଣ ଏବଂ ବିକାଶ) ଅଧିନିୟମ, 1957ର ଧାରା 4ର ଉପଧାରା (4) ମଧ୍ୟରେ କୋଇଲା ଖନନ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଜାରି ରଖିବା ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୁଏ ନାହିଁ । ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି କରନ୍ତି, କୋଇଲାର ଉତ୍ତୋଳନ ଆଇନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିଲା ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିଗ୍ରହଣ ସମୟରେ କୌଣସି କୋଇଲା ଖନନ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଉନଥିଲା । ଏହା ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଓକିଲ ଉତ୍ତର ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ, କୋଇଲା ଖଣି (ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା ନିୟମାବଳୀ) 1954ର ଧାରା 39 ଅନୁଯାୟୀ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ କୋଇଲା ଖଣି ଖୋଲିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ, ଏହା କ୍ଷମତାତୀତ ଥିଲା କାରଣ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର କୋଇଲା ଖଣି (ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା) ଅଧିନିୟମ, 1952(12/1952) ର ଧାରା 17 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନିୟମ କରିପାରି ନଥିଲେ, ଏବଂ ଏହି ବେଆଇନ ଖଣି ପୁନର୍ବାର ଖୋଲିବାକୁ ମନା କରିବା ଫଳରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ସମୟରେ କୋଇଲା ଖଣିରେ କାମ ହୋଇନଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଧାରା 39 ବୈଧ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୋଇଲା ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ର (ଅଧିଗ୍ରହଣ ଏବଂ ବିକାଶ ଅଧିନିୟମ) 1957ର ଧାରା 4 (4) ରେ ଥିବା ନିଷେଧକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ଗୁପ୍ତ ବସ୍ତୁ ସହିତ ଦୁରାଶୟ ଭାବେ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ମନା କରାଯାଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ, କେଉଁ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ଏହି ମାମଲାର ଏହି ଭାଗ ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଟେ ? ଆବେଦନକାରୀ ଯେଉଁ ବେଙ୍ଗଲ କୋଇଲା କମ୍ପାନୀଠାରୁ ଏହି କୋଇଲା ଖଣି କିଣିଥିଲେ, ସେହି କମ୍ପାନୀ 1948ରେ ଏହି କୋଇଲା ଖଣି କାମ କରିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲା ।କୋଇଲା ଖଣି (ସଂରକ୍ଷଣ ଓ ନିରାପତ୍ତା) ନିୟମାବଳୀ, 1954ର ନିୟମ 39 ଅନୁଯାୟୀ ଖଣିଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃ ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ଜାନୁଆରୀ 19,1957ରେ ଦାଖଲ କରିଥିବା ଆବେଦନରେ ଏହି ତଥ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । ଆବେଦନ ପତ୍ରରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ପୂର୍ବତନ ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦ ହେବାର କାରଣ ଜଣା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଶକ୍ତି ଏବଂ ପରିବହନର ଅସ୍ୱାଭାବିକତା ହେତୁ ଉଠାଣ ବହୁତ ଖରାପ ଥିଲା ଏବଂ ଶେଷରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଆବେଦନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତ୍ତିରୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଯେତେବେଳେ କୋଇଲା ଖଣିକୁ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଏହା ଆଠ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ବନ୍ଦ ରହିଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଯେ ଏହି ଆବେଦନ କିରାନୀ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତ୍ରୁଟି ଯୋଗୁଁ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । 10

ଅକ୍ଟୋବର 1957ରେ, କିଛି ଚିଠିପତ୍ର ପରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଗଲା ଯେ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ କୋଇଲା ଖଣିକୁ ପୁନର୍ବାର ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇନାହିଁ, "କାରଣ ଗିରିଡିହ ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବିତ କରିଥିବା ସ୍ତରରୁ ଆଶା କରାଯାଉଥିବା ଗୁଣବତ୍ତାର ଅଧିକ କୋଇଲା ଉତ୍ପାଦନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଆବେଦନକାରୀ ଧାନବାଦ ନିରୀକ୍ଷଣ ଅଞ୍ଚଳର ଆଞ୍ଚଳିକ ଖଣି ନିରୀକ୍ଷକଙ୍କ ସହ କୋଇଲା ଖଣିର କାର୍ଯ୍ୟ ଯୋଜନା ସମ୍ପର୍କରେ ଚିଠିପତ୍ର ଜାରି ରଖିଥିଲେ । ଏହି ଚିଠିପତ୍ର କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲାକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । 24 ଫେବୃଆରୀ 1958ରେ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ ଏହି କୋଇଲା ଖଣି ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଗ୍ରେଡ III Bକୁ ତତ୍କାଳ ପ୍ରଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏଣିକି କୋଇଲା ଖଣିରୁ କୌଣସି କୋଇଲା ପଠାଇ ନଦେବା ଲାଗି ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ବୃତ୍ତାନ୍ତରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଯଦି ଆବେଦନକାରୀ ଖଣିରେ କାମ କରୁଥିଲେ ବୋଲି ଧରି ନିଆଯାଏ, ତେବେ ସେ ନିୟମ 39ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଥିଲେ ଏବଂ, ତେଣୁ, ଯଦି ନିୟମଟି ବୈଧ ହୁଏ, ତେବେ କୋଇଲା ଥିବା ଅଞ୍ଚଳ (ଅଧିଗ୍ରହଣ ଏବଂ ବିକାଶ) ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4 (4) ର ନିଷେଧ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଏହା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ ନିକଟରେ ନିଜର ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । 1958 ମାର୍ଚ୍ଚ 24 ତାରିଖର ଏହାର ଚିଠି ଦ୍ୱାରା କୋଇଲା ବୋର୍ଡ ନିଜର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଦୃଢ ଭାବରେ ଦୋହରାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଚେତାବନୀ ଦେଇଥିଲା ଯେ ସେ କୋଇଲା ଖଣି ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା ନିୟମ, 1954ର ବିରୋଧ କରି କୋଇଲା ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପଠାଇଥିଲେ । 30 ଜାନୁଆରୀ 1959ରେ ଭାରତ ସରକାର କୋଇଲା ବୋର୍ଡର ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ଜୁଲାଇ 20,1959 ରେ, ବୋର୍ଡ ନିଜର ନିଷ୍ପତ୍ତିର ପୁନର୍ବିଚାର କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଲା । କିନ୍ତୁ ଆବେଦନକାରୀ ନିରାଶ ହୋଇନଥିଲେ । ସେ ପୁଣିଥରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ଏବଂ କୌଣସି କାରଣରୁ, ଯାହା ରେକର୍ଡରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇନାହିଁ, କୋଇଲା ବୋର୍ଡ ଏକ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା ମନ ଦେଖାଇବା ଆରମ୍ଭ କଲା । ଅକ୍ଟୋବର 1959 ରେ, ଏହା ଶିଳ୍ପ (ବିକାଶ ଏବଂ ବିନିୟମ) ଅଧିନିୟମ, 1951 (1951 ର 65) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅନୁମତି ପତ୍ର କିମ୍ବା ପଞ୍ଜୀକରଣ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ କହିଥିଲା । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କେତେକ ଚିଠିର ବିନିମୟ ହୋଇଥିଲା ।ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଯିଏକି ଅଧିକ

ସୂଚନା ମାଗିଥିଲେ ।ଏହାର ଉତ୍ତରରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ, " ସମ୍ପୃକ୍ତ ବିଭାଗର ଏକାଧିକ ଚିଠି ପାଇବା ପରେ 1958 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 1 ତାରିଖରୁ କୋଇଲା ଖଣିର କାର୍ଯ୍ୟ ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । "ପରେ, ଅଧିକ ସୂଚନା ମାଗି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଶେଷରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଗଲା ଯେ, 1951 ର ଅଧିନିୟମ 65 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅନୁମତି ପତ୍ର ର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନଠାରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ ପକ୍ଷରୁ ବାରମ୍ବାର କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ମାମଲା ଜାରି ରଖିଥିବା ବେଳେ ଏହି ମାମଲା ବିଚାରଧୀନ ରହିଛି । 17 ଅକ୍ଟୋବର, 1960ରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଆଗଲା ଯେ ଏହି ମାମଲା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଇଛି, ଯାହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କରାଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନଠାରୁ ପରିସ୍ଥିତିର ମୋଡ ଇସ୍ପାତ, ଖଣି ଏବଂ ଇନ୍ଧନ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟକୁ ଆଡକୁ ମୁହାଁଇଛି, ଯିଏକି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ବୋଧିତ ଚିଠିର ସ୍ୱୀକୃତି କରି ଆସୁଥିଲେ । ଏପ୍ରିଲ୍ 1961 ରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ କୋଇଲା ଖଣିଟି କାର୍ଯ୍ୟହୀନ ଥିଲା କି । 1961 ମସିହା ଜୁଲାଇ 1 ତାରିଖରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ବିଜ୍ଞପ୍ତି ସଂଖ୍ୟା S.O.1581 ଜାରି କରିଥିଲେ, କୋଇଲା ଥିବା କ୍ଷେତ୍ର (ଅଧିଗ୍ରହଣ ଏବଂ ବିକାଶ) ଅଧିନିୟମ, 1957ର ଧାରା 4ର ଉପ-ଧାରା (1) ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କୋଇଲା ଖଣିରେ କୋଇଲା ସନ୍ଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ସୂଚନା ଦେଇଥାଏ । 1957 ମସିହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4(1) ଅନୁସାରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ସଂଖ୍ୟା। S.O. 484, ଫେବୃଆରୀ 6,1962 ରେ 25.15 ଏକରର ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ଅଧିଗ୍ରହଣକୁ ନେଇ ଆବେଦନକାରୀ କୌଣସି ଆପତ୍ତି କରିନଥିଲେ । କେବଳ 23 ନଭେମ୍ବର, 1961ରେ ହିଁ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ, ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଏହି ଅଞ୍ଚଳ 1957 ର ଅଧିନିୟମ 20 ର ଧାରା 4 ର ଉପ-ଧାରା (1) ଅନୁଯାୟୀ ସୂଚିତ ହୋଇଥିବା ପରି ମନେହୁଏ । ଏହି ସୂଚନାର ଉତ୍ତରରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଦୃଢ଼ୋକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କଲେ ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସେ ଆଇନଗତ ଭାବେ ବନ୍ଧା ନୁହଁନ୍ତି ।

ଆବେଦନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32ରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଦୁରାଶୟଭାବେ ଏହିପରି ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ -: "ତେଣୁ, ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2(ଅର୍ଥାତ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ) ଙ୍କ ଆଦେଶର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 (ଅର୍ଥାତ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର)ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ବାହାନା ପାଇଁ ମାମଲାର ବିଳମ୍ବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଦୁରାଶୟ ଥିଲା । "ଅନୁଚ୍ଛେଦ 21ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତା ଓ ସେମାନଙ୍କ

କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଗୁପ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାରଣରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେଇନଥିଲେ । "

ଏହି ଅଭିଯୋଗ ଗୁଡ଼ିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ କୋଇଲା ଖଣିରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବାକୁ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରର ମାମଲା ଅଭିଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଉପରୋକ୍ତ ତଥ୍ୟର ବର୍ଣ୍ଣନା କୋଇଲା ବୋର୍ଡ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା କୌଣସି ଷଡଯନ୍ତ୍ରକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିବେଦନ ପତ୍ରଗୁଡିକର ସମାଧାନରେ ବିଳମ୍ବ ହେବା ସ୍ପଷ୍ଟ, କିନ୍ତୁ ବିଳମ୍ବ, ନିଜେ, ଦୁରାଶୟର ପ୍ରମାଣ ନୁହେଁ, ବିଶେଷକରି ଯେହେତୁ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ ଜୁଲାଇ 1959ପୂର୍ବରୁ କୋଇଲା ଖଣି ପୁନଃ ଖୋଲିବାକୁ ଅନୁମତି ନଦେବା ପାଇଁ ଏହାର ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 3, ଜାତୀୟ କୋଇଲା ବିକାଶ ନିଗମ (ପ୍ରାଇଭେଟ୍) ଲିମିଟେଡ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଗିରିଡିହ କୋଇଲା ଖଣିର ଅଧୀକ୍ଷକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅପରାଧିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 147 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହି ମାମଲାକୁ ମଧ୍ୟ ଦୁରାଶୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ ପାଇଁ ସହାୟତା ଭାବେ ନିଆଯାଉଛି । ଯଦି ଏହା ସତ୍ୟ ବୋଲି ଧରି ନିଆଯାଏ, ତେବେ ଉକ୍ତ ପରିଚାଳକ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ଶତ୍ରୁତାପୂର୍ଣ୍ଣ ସର୍ତ୍ତରେ ଥିଲେ, ଏହା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦୁରାଶୟକୁ କିପରି ଦର୍ଶାଇବ ତାହା ଆମେ ଏହି ତଥ୍ୟ ଦେଖିପାରୁ ନାହୁଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ସଂଖ୍ୟା S.O. 1581 ଏବଂ S.O. 484 ରେ କୌଣସି ଦୁରାଶୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗୁଁ ବ୍ୟର୍ଥ ନୁହେଁ ।

ଏହା ଆମକୁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯାଉଛି ଯେ କୋଇଲା ଖଣି ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା ନିୟମାବଳୀ, 1954ର ନିୟମ 39 କ୍ଷମତାତୀତ କି । ଉକ୍ତ ନିୟମ 39 ଏବଂ କୋଇଲା ଖଣି (ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା) ଅଧିନିୟମ, 1952ର ଧାରା 17ରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତସବୁ ରହିଛି:-

" ନିୟମ 39 -କୋଇଲା ଖଣି ଖୋଲିବା ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ଖୋଲିବା ।

(1) କୌଣସି କୋଇଲା ଖଣି କିମ୍ବା ସ୍ତର ଖୋଲାଯିବ ନାହିଁ ଏବଂ କୌଣସି କୋଇଲା ଖଣି କିମ୍ବା ସ୍ତର ଯାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ଛଅ ମାସରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପାଇଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଥିବ, ପୁନର୍ବାର ଖୋଲାଯିବ ନାହିଁ ଏବଂ ବୋର୍ଡର ଲିଖିତ ପୂର୍ବ ଅନୁମତି ବିନା ଏବଂ

ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରାଯିବ ନାହିଁ ଯଦି ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଦିଆ ହୁଏ । "

" ଧାରା 17 (1) - କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ସରକାରୀ ଗେଜେଟରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ଏବଂ ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶନ ସର୍ତ୍ତରେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ନିୟମାବଳୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବେ । "

ଧାରା 17 (2)ରେ ବିଭିନ୍ନ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିଷୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଉପରେ ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇପାରିବ, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ମଧ୍ୟ ନିୟମ 39କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ବିବାଦୀୟ ନିୟମ ବୈଧ ଅଟେ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି କୋଇଲା ସଂରକ୍ଷଣ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ଏବଂ କୋଇଲା ଖଣିରେ ନିରାପତ୍ତା ପାଇଁ ଅଧିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା । ଧାରା 7 କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ଏପରି କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ଏବଂ ସେ ଆବଶ୍ୟକ କିମ୍ବା ଉପଯୁକ୍ତ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରେ କିମ୍ବା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କ୍ଷମତା ଦେଇଥାଏ । ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ନିୟମ 39ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ କୋଇଲା ସଂରକ୍ଷଣକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା । ଯଦି କୌଣସି ଖଣିକୁ ଖୋଲିବାକୁ କିମ୍ବା ପୁନର୍ବାର ଖୋଲିବାକୁ ପଡ଼େ, ତେବେ କୋଇଲା ବୋର୍ଡକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଏହା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କି । ସେହି ସମୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗ୍ରେଡ ପାଇଁ ଦେଶର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯଦି କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶ୍ରେଣୀର କୋଇଲା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହାକୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ କରି ରଖାଯିବ, ଯଦି ଏହାକୁ ଉଠାଇବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆମେ ସ୍ଥିର କରିଛୁ ଯେ ନିୟମ 39 ଅବୈଧ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 17(12/1952) ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଯାହା ଅଭିବଚନରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ତାହା ହେଉଛି ଖଣିଜ ରିହାତି ନିୟମ, 1949 ର ନିୟମ 37 ଏବଂ 48, ଖଣି ଏବଂ ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ (ବିନିୟମ ଏବଂ ବିକାଶ)ଅଧିନିୟମ, 1948ର କ୍ଷମତାତୀତ କି । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସତ୍ୟପାଠରେ ଉଠାଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ଆଇନ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି କୋଇଲା ଖଣିର ଲିଜ୍ ହାସଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ କୋଇଲା ଖଣି ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା ନିୟମାବଳୀ, 1954ର ନିୟମ 39କୁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 19ର ଉଲ୍ଲଂଘନ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ବୋଲି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ

ଆପତ୍ତିକୁ ଖାରଜ କରିଛନ୍ତି । ଖଣି ଏବଂ ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ (ବିନିୟମ ଏବଂ ବିକାଶ) ଅଧିନିୟମ, 1948ର ଧାରା 5ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଲାଗି ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ ରିହାତି ନିୟମାବଳୀ, 1949 ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 5 (1), ଅଧିନିୟମ 67/1957 ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହିପରି ସୂଚାଏ :

"5. ଖଣି ଲିଜ୍ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିୟମାବଳୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର କ୍ଷମତା:

(1) କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର, ସରକାରୀ ଗେଜେଟରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ଖଣିଜ ଲିଜ ପ୍ରଦାନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା କିମ୍ବା କୌଣସି ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ କିମ୍ବା କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏଭଳି ଲିଜ ପ୍ରଦାନକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବେ । "

ନିୟମାବଳୀ 37 ଏବଂ 48 ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଅଛି:

"37. *ଲିଜର ହସ୍ତାନ୍ତର* - ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ସ୍ୱୀକୃତି କ୍ରମେ ଏବଂ ନିୟମ 35 ର ପ୍ରଥମ ପରନ୍ତୁକରେ ଏବଂ ନିୟମ 38 ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ, ପଟ୍ଟାଧାରୀ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ 100 ଟଙ୍କା ଶୁଳ୍କ ପ୍ରଦାନ କରି ତାଙ୍କ ଲିଜ କିମ୍ବା କୌଣସି ଅଧିକାର, ସ୍ୱତ୍ୱ କିମ୍ବା ଅଧିକାରକୁ ଅନୁମୋଦନ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଧାରକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିପାରିବେ ।

ଉଲ୍ଲେଖ ଥାଉକି ଯେ କୌଣସି ଖଣି ଲିଜ୍ କିମ୍ବା କୌଣସି ଅଧିକାର, ସ୍ୱତ୍ୱ କିମ୍ବା ଅନୁସୂଚୀ IVରେ ଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କୌଣସି ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଧିକାରକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବିନା ହସ୍ତାନ୍ତରିତ କରାଯିବ ନାହିଁ । "

"48- *କାର୍ଯ୍ୟଭାରର ହସ୍ତାନ୍ତର* - ଏହି ଅଧ୍ୟାୟର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେଉଥିବା କୌଣସି ଖଣି ଅନୁମତି ପତ୍ର କିମ୍ବା ଖଣି ଲିଜ କିମ୍ବା ଏପରି ଅନୁମତି ପତ୍ରରେ ଥିବା କୌଣସି ଅଧିକାର, ସ୍ୱତ୍ୱ କିମ୍ବା ଅଧିକାରକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯିବ ନାହିଁ, କେବଳ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ, ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ସେହି ଜମି ଉପରେ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଥିବା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ରହିଛି, ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି ରିହାତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି ଯେ କୌଣସି ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଅନୁମତି ପତ୍ର କିମ୍ବା ଖଣି ଲିଜ କିମ୍ବା ଏପରି ଅନୁମତି ପତ୍ର କିମ୍ବା ଲିଜରେ କୌଣସି ଅଧିକାର, ସ୍ୱତ୍ୱ କିମ୍ବା ଅଧିକାରକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବିନା ଅନ୍ୟକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯିବ ନାହିଁ । "

ଏହି ନିୟମାବଳୀରେ କୋଇଲା ଖଣିର ଲିଜକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବ୍ୟତୀତ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବା ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ କରେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ନିୟମାବଳୀ ଖଣି ଲିଜ୍ ପ୍ରଦାନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରେ ନାହିଁ କାରଣ 'ଅନୁଦାନ' ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଲିଜ୍ ପ୍ରଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତର ନୁହେଁ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, *ମାସନ୍, ହେରିଙ୍ଗ ଏବଂ ବ୍ରୁକ୍ସ ବନାମ ହ୍ୟାରିସଙ୍କ*([1]) ମାମଲାରେ ଥିଲା ଯେ 'ଅନୁଦାନ' ଶବ୍ଦଟି କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିପାରେନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୁହଁ ଯେ ଧାରା 5ର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ' ଅନୁଦାନ ' ଶବ୍ଦର ଏହି ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥ ରହିଛି । 'ଅନୁଦାନ ' ଶବ୍ଦଟି, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ସହିତ ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତରକୁ ସୂଚିତ କରେ ଏବଂ ଖଣିର ଲିଜ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଖଣି ଲିଜ୍ ସାଧାରଣତଃ ଦୀର୍ଘକାଳୀନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଏହି ଲିଜର କାର୍ଯ୍ୟଭାର ପ୍ରଦାନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନକରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇନଥାଇପାରେ । ଆମେ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଦୃଢ଼ତା ଲାଭ କରିଛୁ ଯେ, ସଂସଦ, 1957ର ଅଧିନିୟମ 67ର ଧାରା 13 (1) ରେ ' ଅନୁଦାନ ' ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରିବା ସମୟରେ, ଧାରା 13 (2) (1)ରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ନିୟମାବଳୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛି ଯେ, କେଉଁ ପ୍ରକାରରେ ଏବଂ କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏକ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଅନୁମତି ପତ୍ର କିମ୍ବା ଏକ ଖଣି ଲିଜକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇପାରିବ । ଯଦି ଏହି ନିୟମାବଳୀ କ୍ଷମତାଭୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଏହାର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ନିୟମାବଳୀର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି କୋଇଲା ଖଣି ହାସଲ କରିଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ସେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ଏତେ ଅଧିକାର ନାହିଁ ଯେ ସେ କୋଇଲା ଖଣି ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା ନିୟମାବଳୀ, 1954ର ନିୟମ 39ର ସାମ୍ବିଧାନିକ ବୈଧତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇ ପାରିବେ ।

ଏବେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉଛି, ଏବଂ ତାହା ହେଉଛି ଭେଦଭାବର ଅଭିଯୋଗ । ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ପତ୍ରର 31ତମ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଏହି ଅଭିଯୋଗ ନିମ୍ନମତେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି :

[1] [1921] 1 K.B. 653.

ବିଶ୍ୱନାଥ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ (ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସିକ୍ରି)

" ଯଦିଓ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କୋଇଲା ଖଣି ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇନଥିଲା ଏବଂ ଗିରିଡିହ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଆଉ ଗୁଣବତ୍ତା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ଏହି ପ୍ରବଧାନ ଉପରେ ଗ୍ରେଡ୍ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନେଇଥିଲା, ତଥାପି ଏହା ଜୁନ୍ 6,1959 ରେ କର୍ବାବରୀର ସେହି ଅଞ୍ଚଳରେ କବାରୀ ବାଡ କୋଇଲା ଖଣିକୁ ପୁନଃ ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା, ଯାହା ଗତ 10ବର୍ଷ ଧରି ଅଚଳ ହୋଇ ପଡିଥିଲା ତାହାକୁ ଗ୍ରେଡ୍-IIIB କୋଇଲା ଉତ୍ପନ ପାଇଁ, ଯଦିଓ ଏହି କୋଇଲା ଖଣି ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 3ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଉଥିବା କୋଇଲା ଖଣି ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ଏହି ଅଞ୍ଚଳରେ ନିଜର ରାସ୍ତା (N.C.D.C.ର) ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ପଡିଥିଲା । "

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ ଯଦିଓ ଖଣି ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅକ୍ଟୋବର, 1957ରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା, 1959 ମସିହା ଜୁନ୍ 6 ତାରିଖରେ କବାରୀ ବାଡ କୋଇଲା ଖଣିକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏବଂ ଅତ୍ୟଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିଯୋଗ ହେଉଛି ଯେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କଠାରୁ ଏହି ଗ୍ରେଡ ପ୍ରତ୍ୟାହାର ହେବାର ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପରେ, ଏହି କୋଇଲା ଖଣିର ଗ୍ରେଡ ମାର୍ଚ୍ଚ 30,1963 ରେ IIIB ଭାବେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଗ୍ରେଡ III B କୋଇଲାର ଚାହିଦା ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପରେ ସହଜରେ ଭିନ୍ନ ହୋଇପାରେ ଏବଂ କୋଇଲା ବୋର୍ଡ 1959 ଏବଂ 1963ରେ ଥିବା ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ କବାରୀ ବାଡ଼ କୋଇଲା ଖଣି ମାମଲାରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଧିକାର ଥିଲା । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି କୌଣସି ପ୍ରକାର ଭେଦଭାବ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନାହୁଁ ।

ଆମର ଉପରୋକ୍ତ ଫଳାଫଳକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରୁଛୁ, କିନ୍ତୁ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ଆଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ପକ୍ଷମାନେ ସେମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବେ ।

ଆବେଦନରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠିନାହିଁ ଏବଂ ଆମେ ଆବେଦନକୁ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ ଆଦେଶ ବିନା ଖାରଜ କରିଛୁ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମା ରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ସୁମିତ୍ରା ସାହୁ ,ଅନୁବାଦିକା,

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।